

Arrest

nr. 207 968 van 21 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. (Oud) Artikel 57/6/1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidde als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging

te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.”

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door onderdanen van een veilig land van herkomst of staatlozen die er voorheen hun gewone verblijfplaats hadden, in overweging te nemen, thans gegrond te kunnen verklaren, moeten verzoekers derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op verzoekers.

3. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de verzoekers om internationale bescherming geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

4. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij diens bevindingen echter geenszins weerleggen, noch ontkrachten.

5. Verzoekers betwisten en bekritisieren doch ontkrachten, noch weerleggen de motivering in de bestreden beslissing van verzoeker waar omtrent hun laattijdige vertrek uit Servië en hun laattijdige

verzoek om internationale bescherming op goede grond het volgende wordt vastgesteld: "Vooreerst dient te worden gewezen op uw bijzonder laattijdige vertrek uit het land en uw laattijdige asielaanvraag. Volgens uw verklaringen had u reeds in 2008, tien jaar geleden, voor het eerst contact met A.(...) M.(...) en werd uw zoon in 2014 aangevallen. Zowel u als uw echtgenote verklaarden dat u hierna reeds overwogen zou hebben om het land te verlaten, maar dit om financiële redenen niet mogelijk zou zijn geweest (CGVS II, p. 11, CGVS echtgenote, p. 8-9). Het is echter zeer weinig aannemelijk dat u er in drie jaar tijd niet in zou zijn geslaagd om uw vertrek uit Servië te organiseren, te meer daar uzelf, uw oudste zoon en uw dochter in deze periode wel meermaals reisden (naar Oostenrijk en naar België) en zowel u als uw echtgenote familie hebben in België en Oostenrijk (CGVS I, p. 5, CGVS echtgenote, p. 4). Vervolgens, nadat uw woning vanaf mei 2017 bekogeld zou zijn geweest, wachtte u nog tot eind november 2017 om het land te verlaten, opnieuw omdat u geen geld zou hebben gehad. Gevraagd waarom u uw familie en vrienden niet om hulp vroeg, verklaarde u louter dat u het niet durfde vragen (CGVS II, p. 12) en dat u te fier bent om geld te vragen, tenzij het om uw dood zou gaan (CGVS II, p. 15). Aangezien u verklaarde voor uw leven en dat van uw kinderen te vrezen in Servië, kan dit niet als verklaring gelden. Nadat u uiteindelijk het land verliet, verbleef u bovendien twee weken in Oostenrijk zonder er asiel aan te vragen. Hiervoor kon u geen enkele reden geven, anders dan dat u niet in Oostenrijk wilde blijven (CGVS II, p. 15). Een dergelijke houding kan evenwel geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u pas meer dan drie jaar na de aanval op uw zoon en zes maanden na het begin van de bekogelingen van uw huis het land verliet, en vervolgens pas meer dan twee weken na uw vertrek uit uw land asiel aanvraag, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees."

Verzoekers stellen dat verzoeker de anonieme dreigtelefoons inderdaad niet heeft vermeld op DVZ omdat hij slechts een beperkte tijd had gekregen om zijn verhaal in het kort uiteen te zetten. De Raad merkt op dat de beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst hiertoe geen verschoning biedt. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als de anonieme dreigtelefoons hierin zou hebben vermeld.

Verzoeker is ook van oordeel dat niet zomaar kan verwezen worden naar het interview op DVZ om huidige beslissing (omtrent de anonieme dreigtelefoons) te motiveren. De Raad wijst dienaangaande nog naar wat hetgeen de commissaris-generaal hieromtrent verder heeft vastgesteld in de bestreden beslissing van verzoeker: "Hierna zou u op zeer regelmatige basis anonieme dreigtelefoons hebben ontvangen in het Servo-Kroatisch (CGVS I, p. 14, CGVS II, p. 12-13). Hierover wordt opgemerkt dat u dit niet vermeldde tijdens uw gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken, noch toen u de eerste keer uw asielrelaas vertelde (CGVS I, p. 11) en ook niet toen u werd gevraagd of er nog iets was dat u niet had verteld (CGVS I, p. 12). U voegde dit element pas toe nadat u uitdrukkelijk werd gevraagd of u tussen 2014 en 2017 nog problemen kende (CGVS I, p. 14). Het is ook vreemd dat uw (Albanese) belager u, die enkel Albanees spreekt (CGVS I, p. 3) zou bedreigen in het Servo-Kroatisch Daarenboven is het weinig aannemelijk dat u op een paar jaar tijd meer dan tien keer van nummer zou zijn veranderd, maar dat uw echtgenote daar geen vragen over zou hebben gesteld (CGVS II, p. 12). Overigens heeft u geen enkel bewijs van deze telefoontjes of van het feit dat u meermaals van gsm-nummer zou zijn veranderd (CGVS II, p. 13). Dit element van uw aangehaalde vervolging heeft u dan ook niet aangetoond." Verzoekers weerleggen noch ontkrachten voorgaande vaststellingen.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissing van verzoeker blijkt: "Zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in 2014 en 2017

gekend heeft, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Volgens uw verklaringen diende u na de aanval op uw zoon, na de bedreiging de volgende dag, naar aanleiding van de anonieme telefoontjes en over de stenen die naar uw huis werden gegooid meermaals klacht in bij de politie. Ze zouden de naam van A.(...) M.(...) niet hebben willen noteren en zouden geen onderzoek hebben gevoerd (CGVS I, p. 10-11, CGVS II, p. 9, 10, 11, 12, 13, 16, 17). Naast de tegenstrijdigheid die eerder werd vermeld, wordt in dit kader vastgesteld dat u aangaande al deze klachten die u zou hebben ingediend slechts één document kon neerleggen, en geen weergave van de individuele klachten die u zou hebben ingediend. In dit document worden de telefonische bedreigingen bovendien niet vermeld, hetgeen u niet kon verklaren (CGVS II, p. 13). Dat de politie de naam van A.(...) M.(...) niet wilde noteren beschouwt u als een bewijs van de onwil van de politie om niet op te treden en uw zaak niet te onderzoeken. Dit kan echter niet overtuigen. Het is immers niet zo vreemd dat de politie geen initiatief neemt om een persoon te beschuldigen en ondervragen waartegen geen enkele concrete onderbouwde beschuldiging is gemaakt. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het optreden van de autoriteiten geen resultaatverbintenis inhoudt. Dat bepaalde misdrijven niet worden opgelost kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Daarenboven klaagde u het wangedrag of gebrek aan optreden van de politie op geen enkele manier aan. Nochtans had u verschillende vrienden die politieagent waren en stond u ook in contact met een bevriend advocaat (CGVS II, p. 16-17). Het is weinig aannemelijk dat geen van hen u kon inlichten over uw mogelijkheden om het wangedrag van de politie aan te klagen.” Verzoekers weerleggen noch ontkrachten voorgaande vaststellingen.

De Raad merkt verder op dat de verklaring van A.H., een erkend vluchteling, gezien het gesolliciteerd karakter, geen objectieve bewijswaarde heeft.

6. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juni 2018, voeren verzoekende partijen aan dat zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier effectieve bescherming vanwege hun autoriteiten niet mogelijk is. Voorts ondersteunen zij nog de geloofwaardigheid en hun vrees middels een aantal "nieuwe" documenten en een aanvullende nota. Zij lichten toe dat het om een attest gaat van de hoofdinspecteur van de politie van 27 november 2017, een attest van de gerechtsdeurwaarder van 25 september 2017 en een verklaring van A.H. met een kopie van zijn identiteitskaart.

Waar verzoekende partijen ter terechtzitting op algemene wijze -zonder enige verduidelijking/toelichting te verschaffen waaruit dit volgens hen juist blijkt- laten gelden dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier zou blijken dat effectieve bescherming vanwege hun autoriteiten niet mogelijk is, komen zij niet verder dan louter blote beweringen die zij niet in het minst onderbouwen. Verzoekende partijen, die blij geven van een selectieve lezing van de betreffende informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent o.a. de algemene (rechts) toestand en -bescherming in Servië in een vergeefse poging de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slagen er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Servische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partijen verklaren te vrezen.

De Raad wijst erop dat verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen, die, zoals ook eerder in de beschikking van 13 juni 2018 werd vastgesteld, niet worden ontkracht of weerlegd, op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door verzoekende partijen aangehaalde problemen in Servië met en vrees voor A.M. ondermijnen.

Zelfs al zou er alsnog aan die beweerde problemen geloof worden gehecht, blijkt uit niets en tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat het hen dienaangaande, of met betrekking tot eventuele nieuwe problemen bij een eventuele terugkeer naar Servië in de toekomst, aan nationale bescherming vanwege de Servische autoriteiten ontbreekt. Verzoekende partijen werpen geen ander licht op hetgeen dienaangaande in de beschikking van 13 juni 2018 en de bestreden beslissingen wordt vastgesteld.

Met betrekking tot de door verzoekende partijen per schrijven van 19 juni 2018 aan de Raad overgemaakte aanvullende nota en hierbij gevoegde (vertaling +) stukken (en hun schrijven van 25 juni 2018 waarin zij vragen om gehoord te worden en naar voormelde brief en aanvullende nota met documenten verwijzen), stelt de Raad vast die documenten reeds eerder werden neergelegd. Het gegeven dat verzoekende partijen nu zelf een vertaling van enkele van die documenten aanbrengen, werpt geen ander licht op en doet geen afbreuk aan hetgeen in de bestreden beslissingen betreffende die stukken werd vastgesteld. De documenten zijn, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkte, niet van aard een ander licht te werpen op de vaststelling dat zo er toch geloof zou worden gehecht aan de door verzoekende partijen ingeroepen problemen in 2014 en 2017, verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij voor die door hen aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Verzoekende partijen, die zich voor het overige beperken tot enkele algemene beweringen, brengen derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 13 juni 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen

hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS